

Sygn. akt **IX Ka 1220/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia **SO Anna Szymacha - Zwolińska**

protokolant: sekr. sądowy Iwona Szczygiel

przy udziale prokuratora Andrzeja Józwicka i oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o. o.

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 r.

sprawy **R. M.** ur. (...) w P., syna J. i B.

oskarżonego z art. 284 § 2 k. k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 24 maja 2023 r., sygnatura akt II K 863/22

orzeka:

- zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonego R. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów za pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe wydatki postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 1220/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 24 maja 2023 r., sygn. II K 863/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		R. M.	Oskarżony jest osobą niekaraną.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	z 622
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dowód sporządzony przez uprawniony podmiot, niekwestionowany w toku postępowania.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów
--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Zarzuty:</p> <p>1/ naruszenie art. 4, art. 5 § 1 i 2, art. 7 oraz art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz na ich zbyt dowolnej ocenie polegającej w szczególności na uznaniu, że stroną umowy dotyczącej samochodu V. (...) jest R. M., a nie B. M.,</p> <p>2/ naruszenie art. 4, art. 5 § 1 i 2, art. 7 oraz art. 410 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz na ich zbyt dowolnej ocenie polegającej w szczególności na uznaniu, że pomiędzy T. R. i B. R. a B. M. nie istniały ustne ustalenia umowne, na mocy których na rzecz B. M. miała zostać przeniesiona własność pojazdów H. (...) oraz V. (...) celem spłaty zadłużenia T. R. i B. R. wobec J. J. (2), po której spadek nabyła B. M.,</p> <p>3/ naruszenie art. 2 pkt 1 i 2, art. 9 § 1, art. 167 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia wyczerpującego postępowania dowodowego w tym w szczególności ustalenia okoliczności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

wzajemnych zobowiązań pomiędzy (...) Sp. z o.o. a B. M., a także ustaleń stron co do sposobu i daty spłaty owych zobowiązań,

4/ naruszenie art. 2 pkt 1 i 2, art. 9 § 1, art. 167 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia wyczerpującego postępowania dowodowego w tym w szczególności ustalenia okoliczności wzajemnych zobowiązań pomiędzy T. R. i B. R. a B. M. z uwzględnieniem wysokości owych zobowiązań, a także ustaleń stron co do sposobu i daty spłaty owych zobowiązań,

5/ naruszenie art. 389 § 2 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 i 3 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z wyjaśnień złożonych przez B. M. na etapie postępowania przygotowawczego,

6/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że R. M. był stroną umowy dotyczącej samochodu V. (...),

7/ błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że R. M. działał w zamiarze przywłaszczenia należącego do (...) Sp. z o.o. mienia w postaci samochodu marki V. (...),

8/ niezasadne zastosowanie art. 9 § 1 i 2 w zw. z art. 284 § 2 k.k. poprzez skazanie R. M. za przestępstwo przywłaszczenia mienia w postaci samochodu marki V. (...) podczas gdy oskarżony miał podstawy, by uważać, że osobą posiadającą tytuł prawny do owego pojazdu jest jego matka B. M., wobec czego wydanie wyroku skazującego jest niedopuszczalne ze względu na brak istnienia po stronie oskarżonego winy umyślnej,

	9/ z ostrożności procesowej – rażąco niewspółmierność kary w stosunku do czynu zarzucanego oskarżonemu R. M..	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego w wywiedzionym środku odwoławczym nie zasługiwały na uwzględnienie. Analiza akt sprawy potwierdziła bowiem, iż orzeczenie sądu I instancji jest w pełni słuszne i nie zostało dotknięte jakimikolwiek błędami, czy uchybieniami. Wina oskarżonego została prawidłowo wykazana i uzasadniona. W sprawie przeprowadzono poprawnie postępowanie dowodowe, natomiast dostępny materiał dowodowy poddano gruntownej i rzetelnej ocenie, z której następnie sporządzono syntetyczne uzasadnienie. Zaskarżony wyrok nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego, również w zakresie wskazanym przez stronę apelującą, której zarzuty nie zdołały w ocenie sądu podważyć przedstawionej w jego treści oceny okoliczności niniejszej sprawy.</p> <p>Nie może ostać się stwierdzenie podniesione przez obrońcę w treści wywiedzonego środka odwoławczego, iż sąd I instancji analizując materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Podkreślić należy, iż zgodnie z przywołaną wyżej zasadą, wyrażoną w treści art. 7 k.p.k. organy procesowe oceniając dowody powinny kierować się własnym przekonaniem,</p>		

opierając się na dowodach przeprowadzonych i ujawnionych zgodnie z przepisami procedury karnej oraz należyce uzasadnić dokonaną ocenę. Ocena powinna zaś uwzględniać pozaustawowe kryteria w postaci zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zatem, aby ocena dowodów przeprowadzona przez organ postępowania dokonana została zgodnie z wymienioną zasadą konieczne jest oparcie jej na wszystkich przeprowadzonych dowodach, mając na względzie, że podstawę orzeczenia może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia danej kwestii. Ponadto, niezbędnym jest przestrzeganie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego /por. S. Kalinowski, Postępowanie karne. Zarys części ogólnej, Warszawa 1963, s. 122/. Sąd odwoławczy, w pełni przychylając się do przywołanego powyżej poglądu, stoi na stanowisku, iż ocena materiału dowodowego na gruncie niniejszego postępowania dokonana została przez sąd I instancji z uwzględnieniem wszystkich wymienionych kryteriów, a ich całokształt w pełni pozwalał na taką ich interpretację, jaka została zaprezentowana w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Nie było w związku z tym możliwości przychylenia się do stanowiska obrońcy oskarżonego, zdaniem którego w sposób wadliwy przeprowadzono ocenę w zakresie tego kto był rzeczywistą stroną umowy dotyczącej samochodu V. (...), że B. i T. R. nie zobowiązali się na mocy ustnego porozumienia do przeniesienia własności samochodu na B. M., oraz zaniechano ustalenia

wzajemnych zobowiązań pomiędzy (...) Sp. z o.o. a B. M., jak również pomiędzy B. i T. R. a B. M..

Fakt zawarcia umowy o wynajem pojazdu V. (...) przez oskarżonego R. M. prawidłowo został uznany przez Sąd I instancji za bezsporny. Podpisał on zarówno umowę jak i protokół przekazania pojazdu. Jego tłumaczenie, że uczynił to jedynie na prośbę matki, gdyż ona nie znała się na samochodach nie wytrzymuje próby konfrontacji z późniejszym wynajmem przez samą B. M. samochodu marki H., której podpisy znajdują się zarówno na umowie jak i na protokole odbioru tego pojazdu (k. 12-14). Nie jest przeto zasadny argument zawarty w uzasadnieniu apelacji odwołujący się do treści zawiadomienia złożonego w sprawie niniejszej, iż to B. M. była wyłącznie stroną obu umów. W zawiadomieniu wyraźnie bowiem wskazano, że zawiadomienie jej dotyczy, jednakże wskazano także, iż najprawdopodobniej działała ona wspólnie i w porozumieniu z R. M. (k. 1). Nie można zgodzić się także z twierdzeniem apelującej, że nigdy nie została przedłożony oryginał umowy do akt, w których znajduje się jedynie kserokopia. Przeczy temu wprost protokół zatrzymania rzeczy (k. 145-`146) wraz z zalegającymi w aktach oryginałami umów (koperta k. 147), a i z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów wynika, iż przedmiotem ekspertyzy nie były kopie (k.180). Rozważania obrońcy zaś co do ew. nonszalancji w składaniu pod umowę przez oskarżonego swojego podpisu noszą cechy swobodnej spekulacji, nie mającej nawet zakotwiczenia w wyjaśnieniach oskarżonego.

Gdyby natomiast miałyby być tak jak utrzymywał oskarżony,

że samochody zostały przekazane jako rozliczenie długów które B. i T. R. mieli względem zmarłej babci oskarżonego, a matki B. M., to wersja ta nie może zostać uznana za wiarygodną wobec braku jakichkolwiek dowodów ją potwierdzających. Nie został przedstawiony w toku postępowania żaden dokument okoliczność tę potwierdzający, a wręcz przeciwnie – z załączonego do apelacji aktu notarialnego z dnia 11 lutego 2016 roku Nr (...) (k. 587-590) wynika, że B. M. otrzymała w ratach od T. i B. R. zwrot zaliczki w pełnej wysokości 500.000 zł, którą otrzymali oni od jej matki na poczet ceny przy zawarciu przedwstępnej umowy sprzedaży udziału wynoszącego 14/37 w nieruchomości (nr ewid. (...)) położonej w miejscowości G. gmina T. (kw nr (...)) i nie będzie w przyszłości wnosić żadnych roszczeń i pretensji odnośnie zwrotu zaliczki.

Brak jest również jakichkolwiek potwierdzeń, że wynajem samochodów miał stanowić jakąś formę rozliczenia długów między B. i T. R. a B. M., a niewątpliwie leżało to w interesie obu stron - z jednej strony B. M., która w umowie najmu zobowiązała się do zapłaty czynszu (brak jakiegokolwiek wzmianki o zarachowaniu czynszu na poczet długu), zaś po stronie B. i T. R. wobec faktu, iż mieli w ten sposób zwolnić się z jakiejś części długu, wszak bezsprzecznie wynikającego z zawartej notarialnie umowy z dnia 11 lutego 2016 roku Nr (...) o rozwiązaniu przedwstępnej umowy sprzedaży tym razem zawartej już między nimi bezpośrednio, a dotyczącej nieruchomości (nr kw (...)) położonej w miejscowości M., gmina L. (k. 582-586) – również dołączonego do apelacji. Nadto nie można tracić z pola widzenia, że

spółka (...) jest odrębnym bytem prawnym i to niezależnie od tego, że jako jedyny udziałowiec wskazany w KRS (k. 6) figuruje B. R..

Nie można też podzielić argumentacji obrońcy, że oskarżony miał prawo uważać, że matka ma nabyć oba samochody na własność. Wszak do takiego nabycia przecież nie doszło, a zatem ani jego matka, ani oskarżony nie mieli prawa pojazdami tymi dysponować wg własnego uznania, a co faktycznie przecież miało miejsce, tylko zwrócić je na żądanie, czego jednak przez dłuższy czas nie czynili, traktując je jak swoją własność, do czego przecież tytułu żadnego prawnego nie mieli. Okoliczność natomiast, że były prowadzone rozmowy w przedmiocie przeniesienia własności, nie oznacza, że do takiej czynności prawnej doszło.

Obrońca zarzucił również naruszenie przez Sąd I instancji art. 5 § 2 k.p.k., jednakże sąd odwoławczy nie stwierdził takiego uchybienia w zaskarżonym orzeczeniu. Po pierwsze, obrona nie wskazała jakie wątpliwości wymagają rozstrzygnięcia w oparciu o ten przepis, choć z lektury uzasadnienia apelacji wywodzić należy, iż wszelkie okoliczności dotyczące oskarżonego według obrony korzystać winny z ochrony art. 5 § 2 k.p.k.. Ponadto, wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo, jest skierowaną do organów postępowania – nie zaś do jego stron – dyrektywą nakazującą rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że do naruszenia tej zasady dojdzie wówczas, gdy organ procesowy (sąd) stwierdzi, po wyczerpaniu i przeprowadzeniu dostępnych

dowodów, istnienie niedających się usunąć wątpliwości – najczęściej natury faktycznej – a mimo to nie rozstrzygnie ich na korzyść podsądnego. O obrazie art. 5 § 2 k.p.k. nie może więc być mowy w sytuacji, gdy – jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie – podnoszony zarzut wiąże się z wątpliwościami powziętymi przez stronę, a nie ze stwierdzonymi przez sąd, a ponadto rzecz sprowadza się nie do nieusuwalnych wątpliwości, a do oceny poszczególnych dowodów, których treść legła u podstaw poczynionych ustaleń faktycznych /por. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2010 r., sygn. SNO 15/10, LEX nr 1288796/. Innymi słowy – naruszenie zasady in dubio pro reo możliwe jest jedynie w sytuacji, gdy po przeprowadzonym prawidłowo postępowaniu dowodowym i odpowiadającej standardom wynikającym z art. 7 k.p.k. ocenie materiału dowodowego, nadal istnieją niedające się usunąć wątpliwości, które sąd rozstrzyga niezgodnie z kierunkiem określonym w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. Oznacza to, że w przypadkach, w których skarżący kwestionuje ocenę poszczególnych dowodów, nie może być mowy o naruszeniu w/ w reguły. Zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny /por. post. SN z dnia 2 września 2020 r., sygn. V KK 298/20, LEX nr 3145176/. W przedmiotowej zaś sprawie, apelujący nie zgadzał się z dokonaną przez sąd I instancji oceną materiału dowodowego, podnosząc zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., a zatem – nie mógł jednocześnie skutecznie podnieść zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Tym samym zarzut

naruszenia tego ostatniego przepisu nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie jest także zasadny zarzut wskazany w punkcie 5. Sąd w trybie art. 405 § 2 k.p.k. ujawnił bez odczytania wszystkie protokoły i dokumenty podlegające odczytaniu na rozprawie, które nie zostały odczytane, a więc i protokół przesłuchania B. M. w charakterze podejrzanej. Istotnie, Sąd I instancji nie wypowiedział się w zakresie tego protokołu, jednakże brak tej oceny pozostał bez wpływu na treść orzeczenia. Lektura wyjaśnień B. M. złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 384) prowadzi zaś do wniosku, że nie mogą one być podstawą jakichkolwiek ustaleń. Odmawiając złożenia wyjaśnień, podejrzana odwołała się do składanych wcześniej pism, tymczasem te zostały przez Sąd uznane za niemające znaczenia (k. 561). Stanowią one bowiem wyłącznie jej poglądy i stanowisko w przedmiocie sporu, niepoddające się weryfikacji. Szczególnej natomiast uwagi wart jest złożony przez nią dokument w postaci oświadczenia z 14 listopada 2019 r. (k. 234), w którym zaprzecza ona by kiedykolwiek umowy najmu ze spółką (...) były zawierane przez nią bądź jej syna i żadne podpisy jej czy jej syna pod tymi umowami nie mogą się znajdować, co stoi w oczywistej sprzeczności ze stanowczą w tym zakresie opinią biegłego w specjalizacji badania dokumentów (k. 176-187).

Zarzut z punktu 6 ma charakter pochodny wobec tego sformułowanego w pkt 1. Trzeba zatem jeszcze przypomnieć, że zarzut odwoławczy formułuje się zasadniczo do jednego, konkretnego uchybienia (jedno uchybienie -

jeden zarzut); jeżeli jednak podnoszone zarzuty pozostają ze sobą w związku przyczynowym technika ta powinna być nieco odmienna - zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym, natomiast nie stawia się wówczas dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórnych).

Prawidłowe są ustalenia Sądu a quo co do postaci zamiaru oskarżonego, a szczegółowo wskazane w uzasadnieniu (k. 562-563) przeto zbędne jest ich ponowne przytaczanie. Wykazywanie w apelacji przeciwności stanowi natomiast jedynie polemikę z tymi prawidłowymi ustaleniami.

Nie doszło w niniejszym postępowaniu do obrazy prawa materialnego. Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał subsumpcji ustalonego przez siebie stanu faktycznego pod określony przepis prawa. Tymczasem obrońca kwestionuje te ustalenia, negując istnienie po stronie oskarżonego umyślności w działaniu. Trzeba więc wskazać, że sedno konstrukcji zarzutów apelacyjnych tyczących obrazy prawa materialnego tkwi w akceptacji prawidłowo dokonanych przez sąd ustaleniach faktycznych i dotyczyć może jedynie prawidłowości przeprowadzenia procesu subsumpcji lub wykładni stosowanego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017r., sygn. III KK 74/17).

Obraza prawa materialnego ma miejsce zatem wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego

przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe. Obraza prawa materialnego zachodzi także wtedy gdy skarżący wprawdzie kwestionuje ustalenia faktyczne ale jednocześnie zarzuca, że nawet w stosunku do ustalonych faktów prawo materialne zastosowano wadliwie (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. akt II AKa 265/05, 2006.02.02, KZS 2006/3/39).

Natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jest chybiony. Orzeczona została kara przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. najłagodniejszego rodzaju, która stanowiąc kwotę 1800 zł poziomem odpowiada karom zwyczajowo orzekanym za wykroczenia – czyny o mniejszym ciężarze gatunkowym. W uzasadnieniu nie wskazano też jaka kara zdaniem obrońcy winna być orzeczona, a wszak zarzut rażącej niewspółmierności to konieczność wykazania istotnej różnicy, „bijącej w oczy”, pomiędzy karą orzeczoną a karą która w danych okolicznościach winna być uznana za karę sprawiedliwą, a zatem brak punktu odniesienia do stosownej oceny. Obrońca wskazuje też jednym zdaniem, że orzeczona kara, w tym podanie wyroku do publicznej wiadomości, jest zbyt surowa, a tego rodzaju ocena nie jest wystarczająca do skutecznego podniesienia zarzutu, bowiem jest nią wykazanie rażącej niewspółmierności, a nie

zbytniej surowości, kary. Podanie wyroku do publicznej wiadomości jest natomiast środkiem karnym, który pełni rolę zapobiegawczą i wychowawczą.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ew. uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Jako, że podniesiony zarzut nie jest zasadny, na uwzględnienie nie zasługiwał żaden z alternatywnie podniesionych wniosków. Nadto zwrócić trzeba obrońcy uwagę, iż treść art. 437 § 2 zd. 2 kpk wymaga też wykazania jednego z trzech enumeratywnie wymienionych w nim powodów, czego skarżąca jednakowoż nie uczyniła.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>W wywiezionym środku odwoławczym obrońca oskarżonego nie podniosła takich okoliczności, które deprecjonowałyby trafność poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła, by dokonana przez Sąd meriti ocena materiału dowodowego miała charakter dowolny, sprzeczny z treścią art. 7 k.p.k. ani też by prawo materialne zostało zastosowane błędnie, względnie kara miała nosić cechy rażącej niewspółmierności.</p> <p>Sąd Okręgowy nie dostrzegł też okoliczności, które stosownie do brzmienia art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. implikowałyby konieczność kasacji lub modyfikacji wyroku z urzędu.</p>	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 3.	Podstawę wymierzenia opłaty stanowił art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wobec nieuwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, zaś pozostałych kosztów procesu za postępowania odwoławczego – art. 636 § 1 k.p.k. Zasądzono również

od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym albowiem na koszty procesu składają się koszty sądowe oraz uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika.

7. PODPIS